

Een nieuwe kloostertraditie

(vertaald van www.northumbriacommunity.org)

Naar wie zouden we moeten gaan, Heer?
U spreekt woorden die eeuwig leven geven,
en wij geloven en weten
dat u de Heilige van God bent.

Als de vormen van een oude cultuur sterven dan wordt een nieuwe cultuur gecreëerd door enkelingen die niet bang zijn voor onzekerheid.

Rudolph Barro.

Als deelnemers aan de Gemeenschap zijn we vanaf het begin tot nu toe één op onze zoektocht naar ‘**een nieuwe spiritualiteit**’: een Northumbriaanse spiritualiteit. Het is geen ontsnappingsroute of een nostalgische tocht terug naar een gouden eeuw die nooit heeft bestaan. Wel laten we ons inspireren door de Keltische kloostertraditie, ons erfgoed. We “kijken samen met hen op naar Hem die ons beiden inspireert”. Ons doel is wegen te vinden om echt betrokken te zijn op de paradox en de complexiteit van het daadwerkelijke leven.

Een nieuwe kloostertraditie gaat, net als elke uitdrukkingvorm van kloostertradities, in het spoor van de wijsheid. Wijsheid verzamelt geen kennis om de kennis, maar past deze toe in het leven dat we werkelijk leven. “Een wijs iemand is niet iemand die inzichten verzamelt en uitdeelt, maar veeleer iemand die de moed heeft om vanuit die inzichten te leven.”

De Northumbria Gemeenschap is sterk beïnvloed door de manier van leven in de kloostergemeenschappen in Roslin in Schotland en in Clonfert in Ierland: God roept niet op om een instituut te vormen, maar om ons toe te wijden aan het hart van de kloosterspiritualiteit, om die te

onderzoeken en vorm te geven in de gewone alledaagsheid van ons leven.

We putten daarbij uit de bron van geloof en liefde voor de Heer zoals die werd vormgegeven in het verleden en passen die vormgeving toe in onze huidige tijd. Wij, deelnemers aan de gemeenschap, geloven dat we samen met vele anderen een “heilige onrust” en een “goddelijke zorg” ervaren. Pas toen we ons toewijdden aan de waarden en richtlijnen van de kloostertraditie kreeg deze onrust en zorg betekenis binnen alle dwaasheid die er in en rondom ons was.

De spiritualiteit van het klooster betekent dat we met ons hele hart God zoeken, alleen. We kunnen dat doen al of niet in gezelschap met anderen. (De kloostertraditie kent vormen voor de enkeling en voor mensen samen). Maar we concentreren ons op de terugkeer naar God; we maken daarbij gebruik van het dagelijkse ritme van de gebeden (De Liturgie) en van de Levensweg (De Regel). De Liturgie en de Regel stellen ons in staat om de reis naar binnen te verbinden met de reis naar buiten. De reis naar binnen, naar het panorama van ons hart, een oproep tot berouw, zelfverloochening, en een oproep om het

kwaad te herkennen en te weerstaan; de reis naar buiten, naar het panorama van het land dat ons ruimte geeft en waar we “een andere manier” ontdekken om Kerk te zijn. Dan geven we de vrucht van ons leven aan ieder die in onze richting komt en ons pad kruist in het leven van alledag, in de rol die we daar hebben, de verantwoordelijkheden die we dragen, de relaties die we onderhouden. We vragen samen met hen: “Wie zoeken jullie? Hoe zullen we dan leven? Hoe kunnen we zingen voor de Heer op vreemde grond?”

Dit is onze spiritualiteit, zo leven we. “Een combinatie van bidden en leven”. Voor ons is dat het aanvaarden van het Evangelie en er vorm aan geven door de bril van onze Levensregel: Kwetsbaarheid en Beschikbaarheid weerspiegelen “het nieuwe soort kloostertraditie” van Bonhoeffer en “het bijna kloosterachtige” van Stringfellow. Dat stelt ons in staat “in vrees en beven hoop te bieden aan de maatschappij”.